



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne **13. 8. 2019** v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Roberta Pekárka a soudců JUDr. Jiřiny Roubíčkové a Mgr. Zdeňka Pořízka o odvolání obžalovaného, státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře a poškozené firmy [REDACTED] proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 29. 8. 2018, č.j. 3 T 110/2017-1027,

**takto:**

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu se k odvolání obžalovaného a státní zástupkyně napadený rozsudek **zrušuje** ve výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu nově rozhodnuto takto:

Obžalovaný

[REDACTED]

narozený [REDACTED] v Táboře, trvale bytem [REDACTED]

se při nedotčeném výroku o vině a výroku o náhradě škody

**odsuzuje**

za tento zločin zvýhodnění věřitele podle § 223 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a za sbíhající se přečin úvěrový podvod podle § 211 odst. 1 trestního zákoníku, jímž byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře ze dne 29. 11. 2016, č.j. 18 T 10/2016-1103, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 1. 2018, č.j. 6 To 21/2017-1171, podle § 223 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

trestního zákoníku **k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) let.**

Podle § 84 trestního zákoníku a § 85 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 5 (pět) let za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným.**

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se obžalovanému **ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy obchodních korporací, včetně jejich zastupování na základě plné moci, na dobu 6 (šest) let.**

Podle § 43 odst. 2 věta druhá trestního zákoníku se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 1. 2018, č.j. 6 To 21/2017-1171, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání poškozené firmy ██████████ **zamítá.**

#### **O d ů v o d n ě n í :**

1. Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 29. 8. 2018, č.j. 3 T 110/2017-1027, byl ██████████ uznán vinným zločinem zvýhodnění věřitele podle § 223 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a odsouzen za tento a sbíhající se přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře ze dne 29. 11. 2016, č.j. 18 T 10/2016-1103, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 1. 2018, č.j. 6 To 21/2017-1171, podle § 223 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců nepodmíněně. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy obchodní korporace, a to ani na základě plné moci udělenému oprávněnou osobou na dobu 4 let. Postupem podle § 228 odst. 1 trestního řádu, § 229 odst. 1 trestního řádu a § 229 odst. 2 trestního řádu bylo rozhodnuto o uplatněných nárocích poškozených na náhradu škody.
2. Jednání obžalovaného mělo (zjednodušeně uvedeno) spočívat v tom, že jako místopředseda představenstva v postavení statutárního orgánu společnosti ██████████ se sídlem ██████████ který se v níže uvedeném období jako oprávněná osoba v rozhodné míře podílel na řízení a chodu této společnosti, v sídle společnosti a jinde v období od 31. 12. 2012 do 10. 2. 2015, ačkoliv byl srozuměn z podávaných daňových přiznání či účetních závěrek se skutečností, že uvedená společnost se nacházela ve stavu úpadku, který se v průběhu uvedeného období neustále prohluboval, věděl, že společnost jako dlužník nebyla schopna řádně plnit své splatné závazky vůči svým věřitelům a jejich výše ve lhůtě splatnosti nad 90 dnů činila již na počátku tohoto období minimálně 8 657 514, 57 Kč, dával pokyn disponovat volnými finančními prostředky společnosti tak, že splatné závazky společnosti ██████████ a.s. nebyly hrazeny poměrným způsobem, ale některé obchodní partnery zvýhodňoval přednostními úhradami jejich pohledávek, přičemž konkrétně byly přednostně hrazeny pohledávky dodavatelů, kteří jsou specifikováni ve výrokové části rozsudku, a to na úkor ostatních poškozených věřitelů, kterým takto způsobil škodu v celkové výši 18 846 982 Kč, konkrétně pak poškozeným, kteří jsou specifikováni ve výrokové části napadeného rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

3. Předmětný rozsudek právní moci nenabyl, neboť v zákonem stanovené lhůtě proti němu podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce odvolání, z jehož obsahu je zřejmé, že je podáváno do výroku o vině, do výroku o uloženém trestu, i do té části rozsudku, kde bylo rozhodováno o nárocích na náhradu škody. Odvoláním napadla citovaný rozsudek i státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře, přičemž odvolání podala v neprospěch obžalovaného do výroku o trestu.
4. Proti rozsudku podal odvolání taktéž poškozený [REDAKCE] a to do výroku o náhradě škody.
5. Obhájce obžalovaného v odůvodnění odvolání uvedl, že pokud okresní soud učinil zjištění, že v období od 31. 12. 2012 do 10. 2. 2015 byla společnost [REDAKCE] ve stavu úpadku, tak tato skutečnost nemá oporu v provedeném dokazování. Obžalovaný poukazoval na to, že je nutno provést tzv. test předlužení, a to i v případě úvahy soudu o tom, zda u společnosti [REDAKCE] došlo k úpadku pouze ve formě platební neschopnosti. Tento test nebyl proveden ani soudem ustanovenými znalci ani v napadeném rozsudku. Ze znaleckých posudků, které byly v řízení opatřeny, vyplývají závěry, které nejsou v souladu se skutkovými zjištěními soudu. Dle názoru obžalovaného společnost [REDAKCE] předlužena nebyla. V prosinci 2014 se její závazky pohybovaly ve výši 43 000 000 Kč, nehmotný majetek byl však bankou odhadnut na 30 000 000 Kč, hmotný na 8 000 000 Kč, autopark na 1 000 000 Kč, vybavení budov na 500 000 Kč a pohledávky měly ve výši 13, 2 mil. Kč. Rozpracovanost byla cca ve výši 3 000 000 Kč, tedy dohromady zhruba 56 000 000 Kč. S těmito argumenty se okresní soud řádně nevypořádal. Za řádně provedený test předlužení obžalovaný nepovažuje odkaz soudu na závěry obou soudně znaleckých posudků, z nichž naopak vyplývá, že společnost nebyla ke konci roku 2012 ani 2013 předlužena. Pokud se týká odkazu soudu na dosavadní výsledky insolvenčního řízení, v rámci něhož byla zpeněžena podstatná část majetku, pak tyto nejsou dle názoru obžalovaného relevantní pro závěr soudu o předlužení jmenované společnosti. Pokud areál společnosti, jakož i movité věci v něm nacházející v průběhu několika let trvajícího insolvenčního řízení chátraly, pak samozřejmě nynější hodnota společnosti nemůže stačit na úhradu veškerých závazků. Obžalovaný dále shrnul to, co již vyjádřil při svém závěrečném vyjádření před soudem I. stupně, a to sice, že ze znaleckého posudku [REDAKCE] i ze znaleckého posudku VŠTE vyplývá, že majetek společnosti v letech 2012 a 2013 postačoval na úhradu závazků. Z disponibilních finančních zdrojů (kontokorent, pohledávky, zásoby, movitý majetek a stavby) mohla mít společnost v letech 2012-2013 příjem, který by postačoval na úhradu závazků. Obhajoba tedy tvrdí, že společnost [REDAKCE] nebyla v letech 2012-2013 v platební neschopnosti. Dle názoru obžalovaného soud taktéž při svém rozhodování nesprávně posoudil činnost předsedy představenstva [REDAKCE] a.s., [REDAKCE]. Z provedených důkazů totiž vyplývá, že jmenovaný působil aktivně v akciové společnosti [REDAKCE] po celou dobu její činnosti, a to i v letech 2012-2014, když mj. například v září roku 2014 jako předseda představenstva zmocnil [REDAKCE] ke svému zastupování v insolvenčním řízení. Aktivní působení [REDAKCE] jeho přehled o činnosti a vedení firmy bylo prokázáno jak jím samotným, mj. i v rámci výpovědi před soudem a dokládá to i výpověď svědka [REDAKCE]. Pokud jde o způsob vedení společnosti, pak hradit faktury mohli samostatně předseda i místopředseda představenstva. Obžalovaný je tedy přesvědčen o tom, že na základě shora uvedeného se soud nedostatečně vypořádal s otázkou činnosti a působením předsedy představenstva [REDAKCE]. Soud se pak taktéž řádně nevypořádal s argumentací obžalovaného, že znalecký posudek [REDAKCE] ani znalecký posudek [REDAKCE] při hodnocení stavu společnosti nezohledňuje splátkové kalendáře uzavřené mezi společností [REDAKCE] a.s., a jejími věřiteli. Znalci neměli předmětné splátkové kalendáře k dispozici, což sami ve svých vyjádřeních potvrzují. Obžalovaný přitom opakovaně požadoval, aby policejní orgán a následně soud opatřil účetnictví společnosti [REDAKCE] ze kterého by tyto splátkové kalendáře bylo možno opatřit, čemuž však soud nevyhověl. Soud v rozporu se znaleckými posudky konstatuje, že v letech 2012 a 2013 vzhledem k ekonomické situaci ve společnosti, nemohl obžalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

předpokládat zlepšení této ekonomické situace a následnou úhradu pohledávek. Obžalovaný poukazuje na to, že ze závěrů soudních znalců vyplývá, že jmenovaná společnost měla na konci roku 2013 dobytných pohledávek ve výši 13,6 mil. Kč. Obžalovaný má tedy na rozdíl od soudu za to, že byl odůvodněný reálný výhled na úhradu svých dluhů, tedy reálné očekávání ve zlepšení ekonomické situace a uspokojení všech svých závazků. Soud při svém rozhodování nevezl v úvahu závěry znaleckého posudku znaleckého ústavu VŠTE ani výpověď znalce [REDACTED] když konstatuje, že znalecký posudek v podstatě opakuje argumentaci obžalovaného, která však nenachází oporu ve skutečném stavu věci. Tato skutečnost svědčí o neobjektivním hodnocení provedených důkazů soudem I. stupně. Obžalovaný se taktéž domnívá, že v průběhu soudního jednání nebyl prokázán jeho úmysl někoho poškodit, obžalovaný se naopak snažil o to, aby udržet výrobu a následným prodejem produktů mohli být uspokojeni všichni věřitelé. Tato skutečnost vyplývá jak z výpovědi obžalovaného, tak i z výpovědi předsedy představenstva [REDACTED]. Absenci úmyslu ke spáchání předmětné trestné činnosti ze strany obžalovaného lze dovodit i z toho, že obžalovaný byl v dobré víře ve vztahu k práci odborných firem najatých společnostmi [REDACTED] které mezi sebou úzce spolupracovaly a nedaly statutárním orgánům společnosti v letech 2012 a 2013 žádné signály o případném úpadku společnosti. To dokumentuje i skutečnost, že ze zpráv auditora za roky 2012 a 2013 vyplývalo, že provedené audity byly uzavřeny bez výhrad. Obžalovaný se domnívá, že v rámci soudního řízení nebyla zohledněna jeho obhajoba týkající se platební kázně ve stavebnictví. Celá praxe v oboru stavebnictví je taková, že prakticky neexistují na trhu společnosti, které by neměly peněžité závazky, které neplní po dobu delší tří měsíců po lhůtě splatnosti. Za pouhé hrazení faktur po více než 90 dnech tedy nelze stav platební neschopnosti v případě stavební firmy dovodit. Takový mechanický přístup k závěru o platební neschopnosti trefně komentovala v průběhu svého výsledku i znalkyně [REDACTED]. Na závěr se obžalovaný vyjádřil k uloženému trestu soudem I. stupně, kdy dle je názoru nebylo dostatečně přihlédnuto k jeho poměrům a polehčujícím okolnostem. Soud dostatečně nezohlednil, že obžalovaný vede řádný život a stará se o své staré rodiče. Je třeba naopak vzít v úvahu tu okolnost, že od stíhané trestné činnosti uběhlo více než 6 let a také to, že obžalovaný se nijak neobohatil, naopak na účet firmy vložil vlastní peníze na provoz ve výši cca 1 659 000 Kč. Nebylo prokázáno, že by se žalovaným skutkem nějakým způsobem osobně obohatil, natož nějak významně. Taktéž obžalovaný poukazuje na tu skutečnost, že okresní soud při rozhodování o výši trestu byl negativně ovlivněn, když vycházel z nesprávného uvedení výše trestu uloženého obžalovanému rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 1. 2018, konkrétně z toho, že mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 2 let. Ve skutečnosti byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Uložený trest shledává obžalovaný v daném případě jako nepatřičný a pokud by odvolací soud dospěl k jinému názoru, pokud jde o naplnění skutkové podstaty, pak je obžalovaný přesvědčen, že trest uložený soudem I. stupně je nepřiměřeně přísný. Jelikož obžalovaný nesouhlasí s výrokem o vině ani s výrokem o uloženém trestu a s výrokem o náhradě škody, navrhl, aby Krajský soud v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a zprostil obžalovaného obžaloby.

6. Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře v písemně podaném odvolání uvádí, že se s napadeným rozsudkem plně ztotožňuje ve výroku o vině. Současně za přiměřený považuje také uložený trest zákazu činnosti. Za nepřiměřeně mírný však nutno považovat uložený nepodmíněný trest, a to z následujících důvodů: Obžalovaný byl uznán vinným zločinem zvýhodnění věřitele podle § 223 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, kdy tento zločin je ohrožen trestní sazbou od 2 – 8 let. Uložil-li soud trest odnětí svobody na samé spodní hranici trestní sazby, nelze jej akceptovat. Obžalovaný způsobil trestnou činností škodu přesahující částku 19 000 000 Kč. Nejnižší hranice škody odůvodňující použití vyšší trestní sazby dle odst. 3 § 223 trestního zákoníku, tj. hranice škody velkého rozsahu činící 5 000 000 Kč byla překročena nejméně 3x a dosahuje téměř 4 násobku. Navíc byl ukládán trest souhrnný, tedy trest za více

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

trestných činů. Obžalovaný má již zkušenost s trestnou činností, byť z procesního hlediska nelze k předchozím odsouzením přihlížet jako k přítěžující okolnosti, nicméně je nutno k této skutečnosti přihlídnout při hodnocení osoby obžalovaného. 5 záznamů v rejstříku trestů svědčí o velmi špatném postoji obžalovaného k dodržování zákonných pravidel. Jeden z těchto záznamů je též po spáchání nyní projednávané trestné činnosti a za situace, kdy byl již obžalovaný policií prověřován a vyšetřován. Nutno také připomenout naprostou absenci náhledu obžalovaného na trestnou činnost, která je mu kladena za vinu a pro niž byl uznán vinným. Po celou dobu obžalovaný popírá své zavinění a svou odpovědnost za nastalý následek. Obžalovaný se ani po spáchání činu nepokusil nijak napravit vzniklý následek, naopak bez jakéhokoli protiplnění se zbavil veškerého svého hodnotného osobního majetku. Tím se úmyslně vyhnul možnosti případného uspokojení věřitelů z jeho osobních ručitelských závazků. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným důvodům nutno považovat nepodmíněný trest vyměřený pouze na samé spodní hranici trestní sazby za nepřiměřeně mírný, neodpovídající závažnosti spáchané trestné činnosti, všem okolnostem činu ani osobě obžalovaného. Státní zástupkyně tedy navrhla, aby krajský soud napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a sám rozhodl tak, že obžalovanému uloží trest odnětí svobody vyměřený v rámci 1/4 sazby podle § 223 odst. 3 trestního zákoníku, pro jehož výkon zařadí obžalovaného do věznice s ostrahou.

7. Poškozený [REDAKCE] v písemně podaném odvolání uvádí, že nesouhlasí s částkou přiznanou k náhradě škody, když původní výše zněla 6 100 Kč a přiznána byla pouze poměrná část 4 386 Kč. Jeho nárok byl doložen fakturou, která je založena v trestním spise.
8. Ve veřejném zasedání konaném dne 25. 7. 2019 obhájce obžalovaného v plném rozsahu odkázal na písemně zpracované odvolání, které založeno v trestním spise. V rámci závěrečného návrhu taktéž na toto písemně podané odvolání v celém rozsahu odkázal. Obžalovaný v rámci práva posledního slova uvedl, že je toho názoru, že již ve svých výpovědích i odvolání řekl vše.
9. Státní zástupkyně ve svém závěrečném návrhu uvedla, že pokud se týká odvolání poškozeného, tak poukázala na to, že je projednávána trestná činnost spočívající ve zvýhodňování věřitele, tudíž škodu tvoří pouze částka, o kterou byl poškozený věřitel znevýhodněn oproti upřednostňovaným věřitelům a není zde možno obecně přiznat poškozenému celou částku, tak jak vyplývá z faktury, o níž se i sám poškozený zmiňuje. Pokud se týká odvolání obžalovaného, tak toto odvolání je v podstatě shodnou argumentací, kterou již užil v rámci řízení před soudem I. stupně. Tento soud se jí dostatečně zabýval a vypořádal se s ní v odůvodnění napadeného rozsudku. Ke skutkovým ani právním hodnocením nalézacího soudu není žádných zásadních výhrad a s tímto se státní zastupitelství ztotožňuje. Státní zástupkyně tedy na závěr navrhla, aby odvolání státní zástupkyně bylo vyhověno s tím, že odvolání poškozeného i obžalovaného lze považovat za nedůvodná a jako taková by měla být dle § 256 trestního řádu zamítnuta.
10. Krajský soud ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného, jeho obhájce, státní zástupkyně a poškozeného [REDAKCE] vzhledem k rozsahu jejich opravných prostředků napadený rozsudek soudu I. stupně jako celek a přezkumu podrobil též i samotnou zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu učinil závěr takový, že odvolání obžalovaného lze přisvědčit na základě níže rozvedených důvodů, naopak odvolání státní zástupkyně a poškozeného [REDAKCE] jako důvodná neshledal.
11. Úvodem odvolací soud konstatuje, že v celém průběhu trestního řízení nebylo shledáno žádné procesní pochybení. V dané trestní věci bylo správně rozhodováno senátní formou a procesním soudem bylo v plném rozsahu respektováno právo obžalovaného v řízení zastoupeného obhájcem na jeho obhajobu. Okresní soud v Táboře ve věci konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v jejichž průběhu zcela nesporně poskytl obžalovanému dostatečný prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich, v ostatních směrech pak plně šetřil jeho zákonem zakotvená práva. Lze tedy uzavřít, že řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, netrpí takovými vadami, které by měly za

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a které by mohly v negativním slova smyslu ovlivnit správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Nebyly tedy zjištěny žádné vady, které by ve svém důsledku mohly vést ke zrušení rozsudku ve smyslu ust. § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

12. Pokud jde o důkazní rámec, odvolací soud konstatuje, že okresní soud v dané věci provedl dostatečné množství důkazních prostředků ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a vytvořil si tak bezesporu patřičnou důkazní základnu pro věcně správné a spravedlivé meritorní rozhodnutí o vině obžalovaného. Odvolací soud považuje dokazování před soudem I. stupně za kompletní a vyčerpávající. Je totiž přesvědčen, že nalézací soud zcela naplnil požadavky kladené na rozsah dokazování tak, jak jsou rozvedeny v ust. § 2 odst. 5 trestního řádu. Lze tedy uzavřít, že soudem I. stupně byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci samé.
13. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud posoudit, zda hodnocení provedených důkazů nalézacím soudem odpovídá požadavkům na něj kladeným v ust. § 2 odst. 6 trestního řádu. Odvolací soud má za to, že Okresní soud v Táboře veškeré ve věci provedené důkazy hodnotil ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů tak, jak upravuje ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech a vazbách, a to podle svého vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu. Pokud procesní soud tedy dostal své povinnosti, proti jeho způsobu hodnocení důkazů a na základě toho učiněných skutkových závěrů nelze mít žádných námitek. Nutno konstatovat, že odůvodnění napadeného rozsudku, které se vztahuje právě k závěrům o vině obžalovaného, je podrobné a logické. Okresní soud v Táboře pečlivým způsobem rozebírá jednotlivé provedené důkazy a z informací z nich plynoucích vyvozuje pochybnosti nevzbuzující závěry. S ohledem na to, že dokazování v této věci lze považovat za úplné je ve smyslu § 263 odst. 7 trestního řádu odvolací soud hodnocením provedených důkazů tak, jak to učinil soud nalézací, vázán. Jakkoli ze strany obžalovaného je namítáno, že okresní soud provedl hodnocení důkazů nesprávným způsobem, krajský soud tento jeho názor nesdílí. Nalézací soud se totiž vypořádal se všemi okolnostmi, které z dokazování vyplynuly, s pečlivostí se zaobíral též námitkami obžalovaného vznesenými v průběhu hlavního líčení. Odvolací soud dále zdůrazňuje, že v případě odvolání obžalovaného, jde o opakování argumentace, které bylo užito i v řízení před soudem I. stupně a s níž se tento soud v napadeném rozsudku zcela zákonným a vyčerpávajícím způsobem vypořádal.
14. Krajský soud konstatuje, že hodnotící úvahy a jejich výsledky procesní soud vyjádřil v dostatečně podrobném, logickém a přiléhavém odůvodnění napadeného rozsudku, které ve vztahu k závěru o vině obžalovaného zcela vyhovuje požadavkům § 125 trestního řádu a na které lze v plném rozsahu odkázat. V tomto odůvodnění je s dostatkem, a to pregnantním způsobem prezentován obsah provedených důkazů a je v něm jasně a výstižně vyloženo, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané s tím, že jasně označil důkazní prostředky, o které své rozhodnutí o vině obžalovaného žalovaným zločinem opírá, i proč má za vyvrácenou obhajobu obžalovaného [REDACTED]
15. Odvolací soud dodává, že s přihlédnutím především k charakteru trestné činnosti záleželo správné rozhodnutí o vině obžalovaného na pečlivém vyhodnocení každého důkazu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu, přičemž z odůvodnění napadeného rozsudku je zcela evidentní, že vnitřní přesvědčení soudu o vině obžalovaného není výsledkem soudní libovůle, nýbrž opírá se o logické a komplexní zhodnocení důkazů provedených před soudem. Nic proto nelze vytknout skutkovým zjištěním, která soud I. stupně učinil a taktéž ani soudem užitě právní kvalifikaci, která je konkretizována ve výrokové části napadeného rozsudku.
16. Odvolací soud vnímá, že obžalovaný vědom si obsahu meritorního rozhodnutí Okresního soudu v Táboře, jímž byl uznán vinným shora citovaným zločinem a kterým byl za své protiprávní jednání postihnut, se svým odvoláním a argumenty v něm uvedenými snaží zvrátit skutkové

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

závěry soudu I. stupně, které by mohly mít dopad i na výši jemu uloženého trestu. Krajský soud registruje, že obžalovaný se snaží činit odpovědným za chod společnosti i [redacted] někdejšího předsedu představenstva společnost [redacted] a.s., avšak i této části obhajoby se okresní soud dostatečným způsobem věnoval a své úvahy v tomto prezentoval v odůvodňující části rozsudku. Z obsahu výpovědi obžalovaného a z odvolání jím podaného je zřejmé, že obžalovaný hodnotí důkazy izolovaně, nikoli ve vzájemných souvislostech a vazbách, jak předpokládá ust. § 2 odst. 6 trestního řádu. Tímto způsobem dospívá k odlišným skutkovým východiskům, než z jakých vycházel soud I. stupně a z nich dovozuje i možné odchýlné právní závěry. Odvolací soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů nalézacím soudem je zcela logické a přesvědčivé, z tohoto důvodu nevzal na zřetel odvolací námitky, které jsou prezentovány v opravném prostředku obžalovaného. Obžalovaný poukazuje výhradně na důkazy, které by mohly jeho vinu oslabit, ponechává však nezmíněny právě ty důkazy, jejichž závěry jsou zcela jasné a nezvratné a které vykazují požadovanou důkazní sílu a hodnotu, které vinu skutkem citovaným ve výrokové části napadeného rozsudku potvrzují. Odvolací soud je přesvědčen, že fakta plynoucí z těchto důkazních prostředků jsou jednoznačná a v souhrnu i v dostatečné míře průkazná. Krajský soud nepovažuje za nutné opětovně jednotlivé důkazní prostředky provedené před soudem I. stupně hodnotit, neboť má za to, že se tak již jednou stalo zcela dostačujícím způsobem ze strany soudu procesního. O tom, že se danou trestní věcí zabýval procesní soud s největší pečlivostí, svědčí i struktura a dále logický a přesvědčivý obsah odůvodňující částí napadeného rozsudku.

17. Nad rámec odůvodnění rozsudku soudu I. stupně odvolací soud dodává : Trestný čin zvýhodnění věřitele podle § 223 trestního zákoníku tvoří ještě s dalšími trestnými činy skupinu tzv. úpadkových trestných činů. Jejich zakotvením v trestním zákoníku je reagováno na kroky mařící nebo ohrožující vyrovnávání pohledávek správních vztahů mezi věřiteli a dlužníky. V případě trestného činu zvýhodnění věřitele podle § 223 trestního zákoníku dochází k poškození věřitelů dlužníků, s jejichž majetkem je disponováno tak, že to má negativní dopad do majetkových poměrů jejich věřitelů. V případě trestného činu zvýhodnění věřitele k tomu dochází za stavu úpadku dlužníka selektivním vyrovnáváním jeho závazků vůči jednomu z jeho věřitelů snižujícím hodnotu jeho zbylého majetku určeného k uspokojení jeho ostatních věřitelů. Zvýhodněný věřitel sice získává pouze to, co by mu nebýt úpadku po právu náleželo, avšak s ohledem na to, že dlužník není schopen uspokojit všechny své věřitele, plným uspokojením jednoho z nich zkracuje ostatní. Zvýhodnění věřitele tedy spočívá v tom, že se mu od dlužníka, který je v úpadku dostává plnění neodpovídající zásadě poměrného uspokojení, a to na úkor ostatních věřitelů téhož dlužníka (viz R 6/2005).
18. Stav úpadku není trestným zákoníkem definován, nýbrž je vymezen v insolvenčním zákonu. Podle něj může mít dvě formy, a to formu platební neschopnosti či formu předlužení. Podstatou platební neschopnosti (insolvence) je nedostatek disponibilních zdrojů k plnění splatných závazků vůči více věřitelům. Je dána, pokud má dlužník více věřitelů, peněžité závazky po lhůtě splatnosti po dobu delší 30 dnů a není schopen tyto závazky plnit. Musí jít o objektivní ekonomický stav – neschopnost vyrovnávat splatné závazky vůči věřitelům, který nelze směřovat s neochotou takové závazky plnit. Stav předlužení je stav, kdy souhrn závazků dlužníka vůči několika jeho věřitelům převyšuje hodnotu jeho majetku. Občanskoprávně vzato je takový stav důvodem úpadku pouze v případech právnických osob a podnikajících fyzických osob, avšak v trestně právní rovině je to, zda tento stav nastal u některé z takových osob, nebo u nepodnikající fyzické osoby, bezvýznamný. To, zda byl dlužník v době činu ve stavu úpadku, zjišťuje soud v trestním řízení – zpravidla s využitím výsledků příslušné znalecké analýzy – samostatně, nezávisle na posouzení této otázky v případném insolvenčním řízení. Podmínkou trestní odpovědnosti za trestný čin zvýhodnění věřitele a znakem skutkové podstaty tohoto trestného činu není zahájení insolvenčního řízení týkajícího se majetku dlužníka v úpadku, ani podáním návrhu na zahájení takového řízení některým z věřitelů. Pokud pak takové řízení již běží, není důvod vyčkávat v trestním řízení na jeho ukončení (R10/2003). Skutková podstata

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

trestného činu zvýhodnění věřitele dopadá především na případy maření uspokojení jejich věřitelů v období bezprostředně předcházejícím zahájení insolvenčního řízení. Trestnost takového trestného činu nezaniká případným následným podáním jejich vlastních dlužnických návrhů na zahájení insolvenčního řízení.

19. Z ustálené soudní judikatury dále vyplývá, že neschopnost dlužníka plnit své splatné závazky se může odvíjet i od toho, že jemu samotnému nejsou hrazeny jeho pohledávky vůči jeho dlužníkům. To samo o sobě nevylučuje jeho trestní odpovědnost za zvýhodnění některého jeho věřitele, neboť z tohoto hlediska není nijak rozhodné, jak se dostal do stavu úpadku a co bylo jeho příčinou.
20. Z logiky věci vyplývá, že ustanovení § 223 trestního zákoníku je aplikovatelné jen na případy, kdy má pachatel (dlužník) více věřitelů. Pro naplnění znaku mnohosti věřitelů postačí, když má takový pachatel, který je v úpadku, nesplněné závazky vůči dvěma svým věřitelům a jednoho zvýhodní na úkor druhého, jehož uspokojení zmaří, byť jen částečně, v důsledku vyššího než poměrného uspokojení onoho prvního.
21. Trestně odpovědný dlužník ve stavu úpadku tedy zvýhodní jednoho svého věřitele na úkor ostatních svých věřitelů způsobem předpokládaným v ustanovení § 223 odst. 1 trestního zákoníku tím, že mu sice poskytne plnění, které mu po právu náleží, ale učiní tak za situace, kdy tím zkrátí uspokojení ostatních svých věřitelů, neboť není schopen splnit v plném rozsahu všechny své závazky. Ke zmaření uspokojení poškozených věřitelů takovým způsobem může dojít buď zcela, tedy do celé výše jejich pohledávek vůči němu, nebo jen částečně.
22. Podmínkou trestní odpovědnosti za trestný čin zvýhodnění věřitele je skutečné zmaření uspokojení pohledávky věřitele zvýhodněním jiného věřitele dlužníkem. K tomuto následku také musí směřovat dlužníkův úmysl. Samotné přednostní vyrovnání pohledávky jednoho věřitele tedy bez dalšího nepostačuje k vyvození trestní odpovědnosti za citovaný trestný čin. Není-li doprovázeno úmyslem zmařit uspokojení jiného věřitele nebo jiných věřitelů, pak není trestněprávně postížitelné. To má svůj význam v případech, kdy dlužník zcela uspokojí pohledávku jednoho z několika svých věřitelů, např. dodavatele energií, nebo surovin, s podloženým předpokladem získání zdrojů na uspokojení ostatních věřitelů. Zvláště aktuální je to, pokud takto jedná (tedy vyrovná závazky k dodavatelům energií a surovin, případně služeb) v zájmu udržení provozu podniku s důvodným očekáváním dosažení zisku použitelného k vyrovnání svých závazků k ostatním věřitelům. Daná očekávání, zvláště pak očekávání dosažení zisku a s tím spojeného zlepšení ekonomické situace dlužníka v úpadku, však musí být reálná. Jen v takovém případě lze tolerovat porušení jinak obecně platné zásady poměrného a rovnoměrného vyrovnávání závazků dlužníka v úpadkové situace a neuplatnit trestně právní sankci.
23. Předpokladem trestní odpovědnosti za zvýhodnění věřitele ve smyslu § 223 odst. 3 trestního zákoníku je existence příčinné souvislosti mezi zmařením uspokojení určitého věřitele, nebo určitých věřitelů jejich dlužníkem škodou velkého rozsahu na jejich straně a zvýhodněním jiného věřitele při uspokojování jeho pohledávky dlužníkem. Výše škody za této situace činí rozdíl mezi hodnotou toho, co obdržel zvýhodněný věřitel při uspokojení své pohledávky, a částkou, kterou by získal při poměrném vypořádání v konkurzu. Nejde tedy o částku rovnající se výši pohledávek poškozených věřitelů, ani výši neoprávněně přednostně uspokojené pohledávky zvýhodněného věřitele, nýbrž o částku odpovídající tomu, co mohli poškození věřitelé získat, kdyby nedošlo k poškozující dispozici s majetkem dlužníka ve prospěch zvýhodněného věřitele (viz R 6/2005-III). Zvýhodnění věřitele ve smyslu ustanovení § 223 trestního zákoníku tedy spočívá v tom, že obdrží od dlužníka nacházejícího se ve stavu úpadku vyšší plnění z titulu jeho pohledávky vůči němu, než odpovídá zásadě poměrného a rovnoměrného uspokojení věřitelů dlužníka v úpadku. Takové zvýhodnění jednoho věřitele je z povahy věci spojeno se znevýhodněním ostatních věřitelů téhož dlužníka, neboť podstatou úpadku, v němž musí být takový dlužník, je jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.



neschopnost dostát všem svým závazkům. Za této situace platí, že o co více obdrží z jeho majetku jeden jeho věřitel, o to méně zbude na uspokojení jeho ostatních věřitelů.

24. Škodou velkého rozsahu se ve smyslu § 223 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku rozumí škoda ve výši nejméně 5 000 000 Kč (viz § 138 trestního zákoníku). Ve vztahu k tomuto následku postačí co do zavinění nedbalost, ať již vědomá, nebo nevědomá.
25. Otázka trestní odpovědnosti a v rámci ní i otázka výše škody způsobené trestným činem zvýhodnění věřitele se v trestním řízení řeší samostatně jako předběžná otázka ve smyslu § 9 odst. 1 trestního řádu.
26. Trestný čin zvýhodnění věřitele podle § 223 trestního zákoníku je co do subjektivní stránky výlučně úmyslným trestným činem (§ 13 odst. 2 ve spojení s § 15 trestního zákoníku). K jeho spáchání plně postačuje nepřímý úmysl (§ 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku).
27. Pachatelem trestného činu zvýhodnění věřitele podle § 223 trestního zákoníku může být pouze trestně odpovědná fyzická osoba. Nemůže to však být jakákoli taková trestně odpovědná osoba, ale pouze dlužník zvýhodňující jednoho svého věřitele na úkor ostatních. Jedná se tedy o konkrétní subjekt se zvláštní vlastností ve smyslu § 114 odst. 1 trestního zákoníku. V případě, že je takovým dlužníkem právnická osoba, uplatní se ve vztahu k fyzickým osobám působícím u něj a ve vztahu k jejich trestní odpovědnosti režim § 114 odst. 2 trestního zákoníku. Trestně odpovědnou tedy je fyzická osoba, která v dané záležitosti jednala jménem právnické osoby. Klíčové místo mezi takovými fyzickými osobami mají statutární orgány a jejich členové (R 47/2001).
28. Odvolací soud prezentoval shora určité obecné aspekty stíhaného trestného činu záměrně, jelikož okresní soud se vesměs všemi rozhodnými aspekty zabývá v napadeném rozsudku. Dokazování provedené před okresním soudem bylo mimo jiné zaměřeno na tři zásadní otázky, to znamená, zda to byl obžalovaný, kdo se v rozhodné míře podílel na řízení a chodu společnosti, a z této pozice dával pokyny k selektivnímu vyrovnávání závazků vůči některým z jeho věřitelů snižujícím hodnotu jeho zbylého majetku určeného k uspokojení jeho ostatních věřitelů, dále okresní soud posuzoval, zda byl obžalovaný ze své pozice ve společnosti srozuměn s hospodářským stavem společnosti [REDAKCE] a zda byl hospodářský stav citované společnosti takový, že se nacházela ve stavu úpadku. Další podstatnou skutečností, kterou musel okresní soud posuzovat, byla případná výše škody, kterou obžalovaný svým jednáním způsobil, a zda případně obžalovaný udržoval provoz firmy s důvodným očekáváním dosažení zisku použitelného k vyrovnání svých závazků k ostatním věřitelům.
29. Okresní soud zcela po právu dospěl k závěru, že v případě společnosti [REDAKCE] je dlužníkem právnická osoba a v daném případě trestně odpovědnou osobou je obžalovaný jako fyzická osoba. Z provedených důkazů zcela jednoznačně vyplynulo, že obžalovaný v rozhodném období jednal jménem právnické osoby, jakožto místopředseda představenstva v postavení statutárního orgánu společnosti [REDAKCE]. Z provedených důkazů, zejména z výpovědi svědka [REDAKCE] a dalších, je zřejmé, že v období roku 2012 až 2015 ekonomickou stránku fungování firmy měl na starosti obžalovaný, a to poté, kdy svědek [REDAKCE] z firmy odešel a veškerou činnost fakticky řídil obžalovaný. Z provedeného dokazování lze uzavřít, že to byl obžalovaný, kdo dával svědkyni [REDAKCE] pokyny k proplácení faktur, jednal s věřiteli a fakticky řídil chod společnosti. Soud odvolací se se závěry okresního soudu v této části plně ztotožňuje, kdy je nutné dále dodat, že sám obžalovaný v přípravném řízení připustil, že to byl on, kdo dával pokyny k platbám, u hlavního líčení pak svoji výpověď změnil. Je nutno zdůraznit, že otázku faktického řízení společnosti a povědomost obžalovaného o ekonomické situaci společnosti [REDAKCE] řešil i Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, potažmo Vrchní soud v Praze, v trestní věci vedené u krajského soudu pod sp.zn. 18 T 10/2016 a u Vrchního soudu v Praze pod sp.zn. 6 To 21/2017. V podstatě lze dodat, že obžalovaný se v předchozí projednávané věci hájil obdobně, jak činí i v nyní posuzované trestní věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

30. Prvostupňový soud rovněž zcela po právu uzavřel, že obžalovaný byl ze své pozice ve společnosti srozuměn s jejím hospodářským stavem, a to jak z pozice místopředsedy představenstva, faktického ředitele společnosti a držitele 50% akcií společnosti, tak i z jeho zapojení v běžných obchodních aktivitách společnosti. Z provedeného dokazování dále vyplynulo, že ve společnosti nebyly zcela funkční řádné orgány akciové společnosti, kdy představenstvo společnosti fungovalo nedostatečně a dozorčí rada nefungovala prakticky vůbec.
31. Je třeba odmítnout tvrzení obhajoby, že okresní soud chybně neprovedl test předlužení. Jak již bylo konstatováno shora, stav úpadku je v insolvenčním zákonu vymezen dvěma formami, a to formou platební neschopnosti a formou předlužení. Nálezací soud zcela důvodně i s přihlédnutím k závěrům znaleckých posudků ve věci zpracovaných (Ing. Bečka, Ing. Benešová) dospěl k závěru, že společnost [redacted] v době činu byla ve stavu úpadku, a to minimálně ve formě platební neschopnosti.
32. V tomto případě je nutno odmítnout i obhajobu obžalovaného v té části, kde uvádí, že měl odůvodněný reálný výhled na úhradu svých závazků, tedy reálné očekávání ve zlepšení ekonomické situace a uspokojení všech svých závazků. V daném případě přednostní uspokojení pohledávek některých z více věřitelů jako způsob zlepšení ekonomické situace společnosti v úpadku není důvodný. Obžalovaný toliko obecně poukazuje na dobytné pohledávky ve výši 13,6 mil. Kč ke konci roku 2013, avšak toto očekávání zlepšení ekonomické situace nelze považovat za důvodné a reálné. Naopak nepoměr mezi náklady a výnosy v letech 2012 – 2015 byl natolik markantní, že neexistoval prakticky žádný reálně představitelný způsob pozitivního vyřešení jejího deficitu. Je třeba zdůraznit, že obžalovaný na danou situaci nijak přiměřeně nereagoval, a to ani za stavu, kdy ekonomická situace společnosti již byla zcela beznadějná. Jak již několikrát judikoval Nejvyšší soud ČR, není protiprávní jednání pachatele, pokud podnikatel uhradil dlužnou částku např. za dodávku elektrické energie v plné výši, ale jen proto, aby nebyla přerušena dodávka elektrické energie a aby tak udržel v provozu výrobní halu a tím i možnost produkce výrobků, z jejichž následného prodeje důvodně očekává zisk k úhradě ostatních dluhů (srovnej usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 5 Tdo 1555/2005). O takovou situaci se však zcela evidentně nejedná, jelikož přednostním uspokojením pohledávek některým z věřitelů nebylo zcela reálně možno očekávat zlepšení ekonomické situace společnosti.
33. Odvolací soud se taktéž plně ztotožňuje s názorem okresního soudu prezentovaný v odůvodnění napadeného rozsudku v tom směru, že obhajobou předložený znalecký posudek Ústavu znalectví a oceňování VŠTE v Českých Budějovicích, rozvádí úvahy týkající se stavu úpadku ve formě předlužení jmenované společnosti (příčemž dle znalců VŠTE v Českých Budějovicích společnost řízená obžalovaným předlužena nebyla), nicméně je třeba zdůraznit, že obžalovanému je podanou obžalobou kladeno za vinu, že se dopouštěl trestné činnosti za situace, kdy uvedená společnost se nacházela ve stavu úpadku, ale nikoli ve formě předlužení, nýbrž ve stavu platební neschopnosti. O tom, že se společnost nacházela ve formě platební neschopnosti, jednoznačně vypovídají znalecké posudky Ing. Bečky a Ing. Benešové, přičemž o závěrech těchto znaleckých posudků nejsou důvodné pochybnosti.
34. Odvolací soud dodává, že nelze souhlasit s námitkami obžalovaného, že mechanismus úhrady pohledávek on neurčoval. Je nutno poukázat na obsah výpovědi svědkyně [redacted] mzdové účetní a administrativní pracovnice společnosti [redacted] která jasně popsala běžný postup úhrady faktur po splatnosti, který probíhal tak, že svědkyně hradila faktury, které měla zaplatit, obžalovaný jí do důvodů, proč má být uhrazena konkrétní faktura, nezasvěcoval. Svědkyně tedy na základě pokynů obžalovaného plnila utčeným věřitelům. Je třeba opětovně zdůraznit postavení obžalovaného, který ve společnosti [redacted] zastával funkci místopředsedy představenstva, navíc za situace, kdy tuto funkci skutečně aktivně vykonával. Obžalovaný si nepochybně musel být vědom toho, že jím zastupovaná obchodní společnost v popsaném stavu není schopna uspokojit všechny své věřitele. Přesto však hradil závazky pouze vybraným věřitelům v rozsahu, který neodpovídal zásadám poměrného uspokojení. Obžalovanému

samozřejmě není kladeno za vinu jen to, že by uspokojoval věřitele, ani by přesně dodržoval koeficient, k němuž dospěl znalec Ing. Bečka, ale je postihován za zřetelné plnění jen některým z věřitelů, čímž ostatní věřitele vyloučil s možností domoci se svých rovněž oprávněných finančních nároků, alespoň podle zásad vyplývajících z insolvenčního zákona. Obžalovaný zcela zjevně, jak vyplývá z listinných důkazů a ze znaleckých posudků Ing. Bečky a Ing. Benešové, po delší dobu udržoval v provozu hospodářsky nefunkční společnost, která jako dlužník nebyla schopna plnit své splatné závazky, přičemž bylo zřejmé, že se její ekonomická situace nezlepšovala a nic nenasvědčovalo takové změně ani v budoucnu.

35. Je namístě taktéž odmítnout obhajobu obžalovaného v té části, kde obžalovaný měl být v dobré víře ve vztahu k práci odborných firem najatých předmětnou společností, které mezi sebou úzce spolupracovaly a nedaly statutárním orgánům společnosti [REDAKCE] žádné signály o případném úpadku společnosti. Odvolací soud taktéž nesdílí názor obžalovaného v tom směru, že celá praxe v oboru stavebnictví je taková, že prakticky neexistují na trhu společnosti, které by neměly peněžité závazky a které neplní po dobu delší tří měsíců po lhůtě splatnosti.
36. K této části obhajoby odvolací soud dodává, že se rozhodně nedá jednání obžalovaného, pro které stojí před soudem považovat za jednání obvyklé v podnikatelském prostředí, potažmo ve stavebnictví, na které by nemělo dopadat použití trestního práva. V podnikání lze sice připustit určité obchodní riziko, avšak nelze již tolerovat jasné obcházení zákonných předpisů, resp. jejich úmyslné porušování tak, jak činil obžalovaný. Naopak obžalovaný se nechoval jako běžný a řádný podnikatel, pokud vědomě upřednostnil jen ty z věřitelů obchodní společnosti, s nimiž dále spolupracoval. Obžalovaný již musel být srozuměn s tím, že společnost je v úpadku, tedy není schopna trvale platit splatné faktury, v úpadkovém hospodaření pokračoval a hradil jen ty faktury, které dle vlastního přesvědčení vyhodnotil jako důležité z hlediska zachování chodu firmy.
37. Námitky odvolací soud nemá ani ke stanovení výše způsobené škody, přičemž výše škody vychází ze znaleckého posudku Ing. Bečky, který výši způsobené škody dostatečným a pregnantním způsobem odůvodnil i v rámci své výpovědi u hlavních líčení. Je třeba dodat, že při stanovení výše škody vycházel nalézací soud důvodně v pochybnostech ve prospěch obžalovaného, pokud do výroku rozsudku zohlednil tu skutečnost, že některé společnosti [REDAKCE] z různých důvodů nenevidují pohledávku za společností [REDAKCE].
38. Odvolací soud tedy dodává, že se ztotožnil se skutkovými závěry prvostupňového soudu, a jako přílehlavá je i právní kvalifikace jednání obžalovaného, který se dopustil zločinu zvýhodnění věřitele podle § 223 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, jelikož jako dlužník, který je v úpadku, zmařil částečně uspokojení svého věřitele zvýhodněním jiného věřitele a způsobil tím na cizím majetku škodu velkého rozsahu.
39. Krajský soud v návaznosti na výrok o vině přezkumné povinnosti podrobil i výrok o uloženém trestu, kterým je okresním soudem koncipován jako nepodmíněný. Je třeba souhlasit s odvoláním obžalovaného v té části, kde konstatuje, že v odůvodnění rozsudku nalézací soud nesprávně argumentuje uložením trestu souhrnného za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře ze dne 29. 11. 2016, č.j. 18 T 10/2016-1103, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 1. 2018, č.j. 6 To 21/2017-1171, kterým měl být obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 2 let. Z rozsudku Vrchního soudu v Praze shora citovaného vyplývá, že obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu 2 let. V dalším se lze naopak ztotožnit s úvahami okresního soudu v tom směru, že obžalovanému přitěžuje výše způsobené škody, která činí částku převyšující 18 000 000 Kč. Na druhou stranu je třeba vzít v úvahu charakter trestné činnosti, které se obžalovaný dopustil, když tato byla zcela zjevně motivována snahou po záchraně společnosti nikoli po vlastním obohacení. Při rozhodování o druhu trestu vycházel

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

odvolací soud i z té skutečnosti, že od doby spáchání skutku uplynula doba více než 4,5 roku, čímž je výrazným způsobem výchovná složka trestu zeslabena. Je třeba připomenout, že obžalovanému žádné z předchozích odsouzení nepřitěžují a jak vyplývá z výpovědi insolvenčního správce po prohlášení konkurzu obžalovaný s tímto zcela řádně spolupracuje. Jakkoli je výše škody, kterou obžalovaný způsobil poměrně vysoká, je třeba vzít současně v úvahu, že pokud se týká poškozených, kterým byla způsobena nejvyšší škoda, tak zejména [REDAKCE] které byla způsobena škoda přesahující 11 000 000 Kč, je věřitelem zajištěným a přednostně tedy dochází k uspokojování jejího nároku prodejem majetku společnosti. Všechny tyto okolnosti pak vedly odvolací soud k závěru, že na obžalovaného lze ještě působit trestem výchovným, byť v maximální možné výměře podle § 223 odst. 3 trestního zákoníku, kdy lze ještě trest podmíněně odložit, tj. v trvání 3 let, přičemž výkon tohoto trestu byl obžalovanému podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným podle § 84 trestního zákoníku a § 85 odst. 1 trestního zákoníku. S ohledem na splnění účelu trestu má odvolací soud za to, že je namístě zpřísnit výměru trestu zákazů činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy obchodních korporací, včetně jejich zastupování na základě plné moci, a to na dobu 6 let. Podle § 43 odst. 2 věta druhá trestního zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 1. 2018, č.j. 6 To 21/2017-1171, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

40. Soud v rámci své přezkumné činnosti přezkoumal i výroky o náhradě škody, přičemž v této části shledal odvolací soud výrok okresního soudu ve vztahu k poškozeným učiněný podle § 228 odst. 1 trestního řádu, § 229 odst. 1 trestního řádu i § 229 odst. 2 trestního řádu jako správný.
41. Pokud se týká odvolání poškozené firmy [REDAKCE] tak v této části má taktéž odvolací soud výrok učiněný podle § 228 odst. 1 trestního řádu, kterým byla obžalovanému uložena povinnost uhradit na náhradě škody jmenovanému poškozenému částku 4 386 Kč za správný, přičemž v tomto případě je možno odkázat na výše uvedené, kdy výše způsobené škody činí rozdíl mezi hodnotou toho, co obdržel zvýhodněný věřitel při uspokojení své pohledávky a částkou, kterou by získal při poměrném vypořádání konkurzu, tj. částka odpovídající tomu, co mohli poškození věřitelé získat, kdyby nedošlo k poškozující dispozici s majetkem dlužníka ve prospěch zvýhodněného věřitele. V tomto případě tedy nebylo možno přiznat poškozené firmě [REDAKCE] částku tak, jak vyplývá z neuhrazené faktury v plné výši, nýbrž toliko v její poměrné částce tak, jak je specifikována ve výroku o přiznání náhrady škody v rozsudku soudu I. stupně. Se zbytkem uplatněného avšak nepřiznaného nároku na náhradu škody pak byl poškozený v souladu s ust. § 229 odst. 2 trestního řádu odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

### P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor dne 13. 8. 2019

**JUDr. Robert Pekárek v.r.**  
předseda senátu

**Pavla  
Fišerová**

Digitálně podepsal  
Pavla Fišerová  
Datum: 2019.08.27  
13:02:25 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13.08.2019. Připojení doložky provedla Alena Makovcová dne 11.09.2019.